

[Statsministeren]

af, hvor højteknologisk produktionen er osv. Det er en væsentlig faktor, men langtfra den eneste. Der er bunker af andre elementer, som indgår i den samlede konkurrenceevne, så lad os ikke falde for fristelsen til at få kig på et enkelt punkt, som skulle være eneansvarligt for, at ledigheden i Danmark er uacceptabelt høj. Der er mange, mange elementer, og vi må bearbejde dem alle.

Dette her drejer sig om at fremkalde større efterspørgsel ude omkring på arbejdspladserne efter flere medarbejdere. Hvordan muliggør vi det? Det afhænger af mange ting, som samtidig skal være i orden.

Hr. Svend Auken gjorde gældende, at i de sidste år har vi i Danmark mistet mange arbejdspladser. Det er rigtigt, det er netop problemstillingen. Vi har mistet mange arbejdspladser, som vi før havde. Til gengæld har vi også fået nogle nye, og det må vi så lære af. Hvor er det, vi har mistet arbejdspladserne? Hvad har der været galt på de brancherområder, inden for de fagfelter, hvorfor er vi saktet agterud her? Og hvad kan vi omvendt lære af de brancher, hvor man har kunnet etablere nye arbejdspladser? Hvis vi tager vores industri, så springer det i øjnene som noget positivt, at der i løbet af de sidste fire år er etableret 60.000 nye arbejdspladser, men vel at mærke i den del af vores industri, som eksporterer. Det kan altså lade sig gøre. Det er åbenbart i de seneste år eksporten, som giver os vækstelementet. Når den samlede vækst har været utilfredsstillende, er forklaringen naturligvis den, at vi af mange gode grunde har måttet gøre en indsats for at beherske, kontrollere udviklingen i det hjemlige forbrug. Det danske hjemmemarked har kørt på lavt blus, og vi har bevidst måttet etablere den tilstand. Vi har gjort det gennem kartoffelkuren, som jo virkede, og som har fået varige effekter af positiv karakter, også selv om vi så senere kunne ophæve kartoffelkuren igen. Den har skabt en psykologisk forandring, den har bidraget, er jeg sikker på, til, at vi begyndte at blive et opsparringssamfund. Det kan altså lade sig gøre.

De tal, jeg nævner for etablering af nye arbejdspladser inden for vores eksportindustri, svarer til et andet tal, vi alle kender. Vi har haft en svag produktionsforøgelse de sidste fire år, fordi hjemmemarkedet har været så stagnerende. Den samlede produktionsforøgelse har

kun været et par procent, men vores eksport er øget med 24 pct. i mængder. Jo, det kan lade sig gøre.

Så kan man diskutere, om man i bred almindelighed skal gå ind for at ansætte ikke bare nogle få, men titusinder for ikke at sige et hundredtusindetail i nye offentlige stillinger. Regeringen vil advare mod det. Vi mener også, erfaringerne peger på, at den metode ikke er egnet. Jeg var inde på det under åbningstalen og åbningsdebatten, og jeg var også inde på det i mit indlæg tidligere i dag. Det lægger røgslør over den reelle arbejdsløshed. Det er ikke en varig løsning, den er ikke sund, for den har statsfinansielle konsekvenser, der er uheldige, og den påvirker betalingsbalancen i den forkerte retning.

Hvis vi sammenholder med perioden 1972-82, så ser vi, at i den periode voksede det offentlige personaleforbrug meget betragteligt. Det voksede nemlig med ikke færre end 263.000 mennesker. Så mange! Det var også i den periode, efterlønsordningen trak så voldsomt til sig. 65.000 mennesker forlod arbejdsmarkedet og gik på efterløn i den periode, og samtidig blev arbejdstiden reduceret meget betragteligt i dette tiår: med godt 8 pct. Men på trods af det steg ledighedstallet med 230.000 mennesker. Fra 33.000 i 1972 til 263.000 i 1982.

På mange måder var jo konjunkturerne og vilkårene anderledes i det tiår. Det vil jeg ikke indbyde til en detaljeret slagsmålsdebat om, hvor man banker hinanden i hovedet med alle tallene, rigtige og forkerte. Men jeg synes alligevel, at vores erfaring fra det tiår fortæller os, at det er ikke den vej, vi skal gå i dag. Vi skal gå en anden vej, vi skal først og fremmest etablere nye arbejdspladser ude i den private sektor. Og jeg tror, der er gode muligheder.

Vi har oplevet i de seneste år en næsten fa-belagtig fremgang i vores eksportoverskud, ca. 45 mia. kr. Det svarer til knap 6 pct. af BNP. Jeg er lige ved at tro, at der ikke er noget andet land, som har et lige så tiltalende tal i disse år. Lad os være glade for det, og vi skal videre ad den vej. Vi havde et eksportunderskud for få år siden, bare for 4 år siden; nu er det blevet et forrygende eksportoverskud.

Men vi skal selvfølgelig også studere på det, der ligger bag tallene. Det er klart, at en af hovedgrundene til fremgangen i eksporten ligger i forbedret salg af almindelige varer af alle